

הזאבה והארנב האמיץ

א.קראליצ'ב (בולגריה)

לזאבה היה בית ביער. היא רפדה באזוב
נקרה בעץ אלון בן מאה שנה. על האזוב היא
גידלה שלושה גורי זאבים קטנים. הם שם
השתוללו, נשכו זה את זה ומדי פעם הציצו
דרך החלון האם אמא שלהם חוזרת. הזאבה
הזקנה הסתובבה ביער מבוקר ועד ערב,
צדה, התקרבה לעדרי צאן בתקווה למצוא
שם טרף, ואת גורים הקטנים השאירה לבדם.
פעם, ליד הבית של הזאבה עבר ידידנו ארוך
האוזן הארנב יאנקו היערן.

היה זה ארנב כמו שאר ארנבים, אבל גאה
מאוד באוזניו הארוכות.

הוא הציץ לחלון של הנקרה וקרא:

"הי זאבים קטנים! אמא שלכם בבית?"

"לא!" קראו הגורים במקהלה "היא יצאה

לצוד!"

"כמה חבל שלא פגשתי אותה. רציתי להרביץ

לה מכות, כדי שתזכור אותי לתמיד!"

ויאנקו הניע את האוזניים שלו ורץ הלאה.

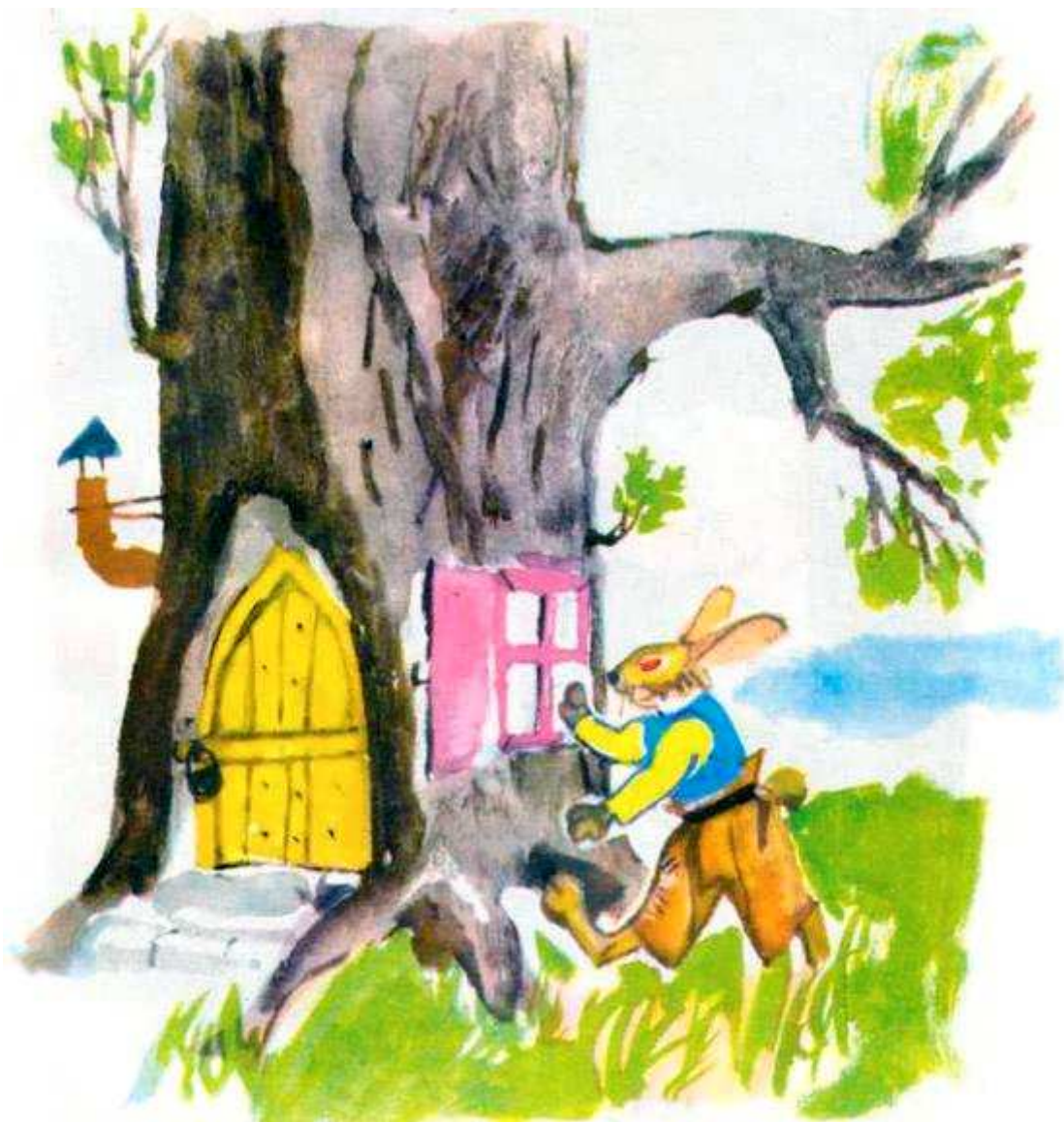
בערב הגורים סיפרו לאמא מה שמעו.

והזאבה אמרה להם:

"אם הארנב יבוא שוב אמרו לו: תהיה אמיץ,

אבל על תזחל ישר על השיפוד. תשגיח שלא

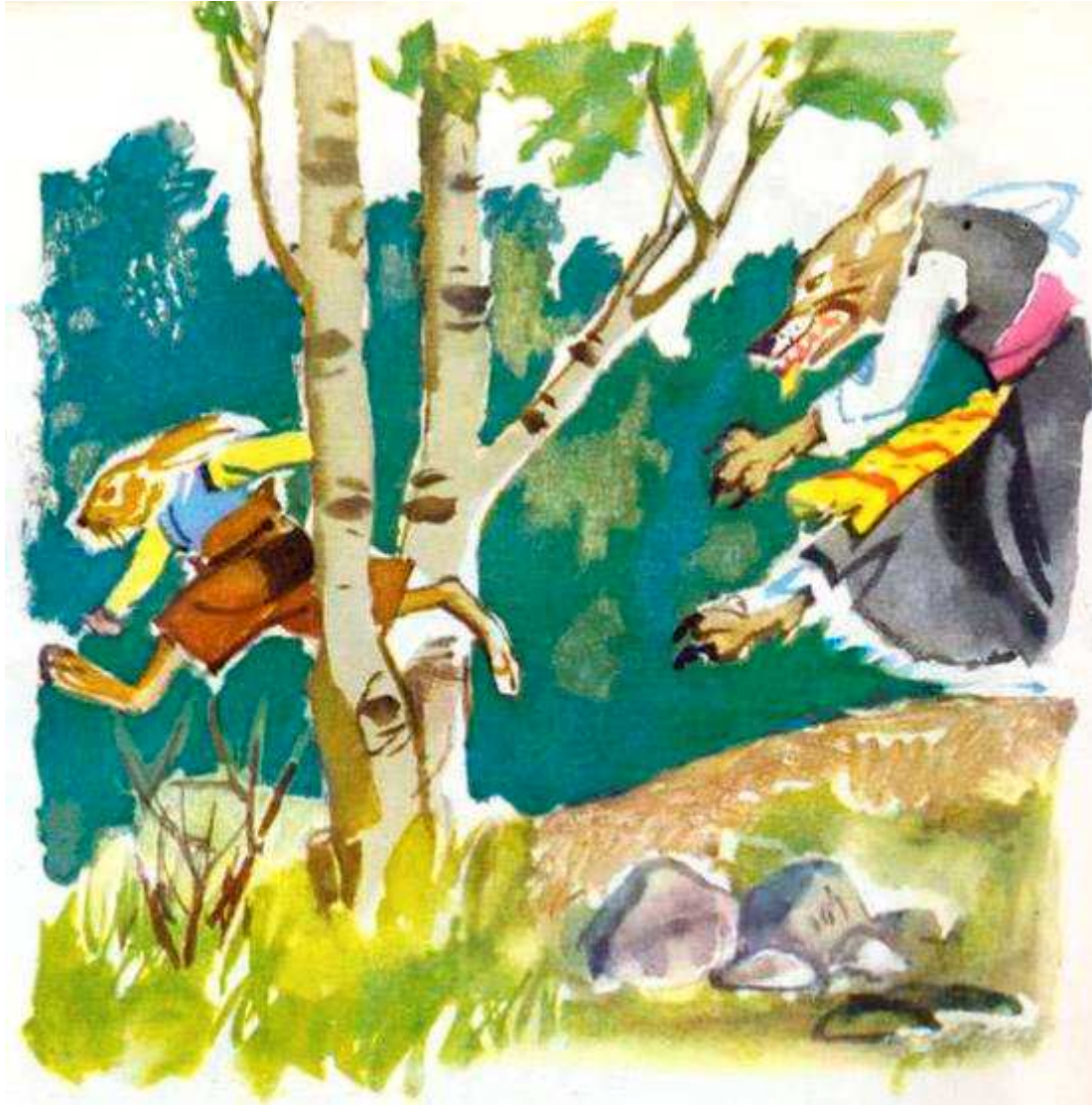
תיפול בידייה של אמא שלנו!"

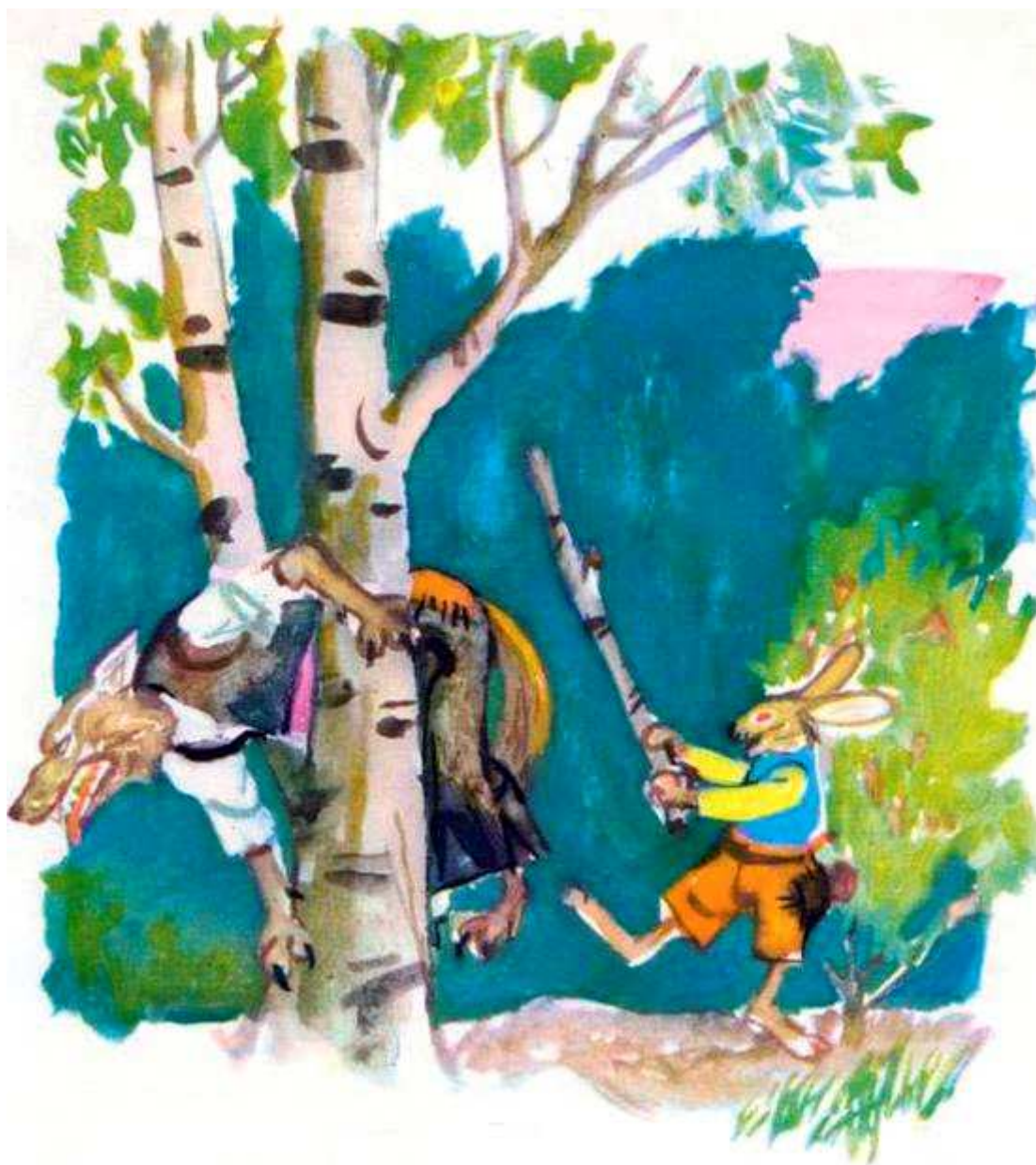
למחרת, כשרק הזאבה יצאה לצוד, יאנקו
הארנב הופיע שוב.
"הי זאבים קטנים, אמא בבית?" קרא דרך
החלון.
"לא!" ענו הגורים "מה אתה צריך ממנה?"

"ידיים שלי מגרדות. אני רוצה להרביץ לה,
כדי שתזכור אותי לתמיד!"
ויאנקו נפנף באוזניו כל כך חזק שהגורים
נבהלו ונשכבו רועדים על תחתית הנקרה.
בערב הם שוב סיפרו זאת לאמא שלהם.
הזאבה התרגזה מאוד והחליטה למחרת
להישאר בבית ולחכות ליאנקו ארוך האוזניים.

בבוקר, כשהיער עוד בקושי התעורר, הופיע
יאנקו באותו המקום. הוא הציץ בחלון וקרא:
"הי גורים! אמא בבית?"
"בבית! בבית!" קראו הגורים "היא תכף
תקרע אתך לגזרים!"
ינקו עוד לא הספיק לקרוא לרגליו "רוצו רגליו,
ברחו!" כשהזאבה קפצה מהנקרה והתחילה
לרדוף אותו. איפה יסתתר הארנב המסכן?

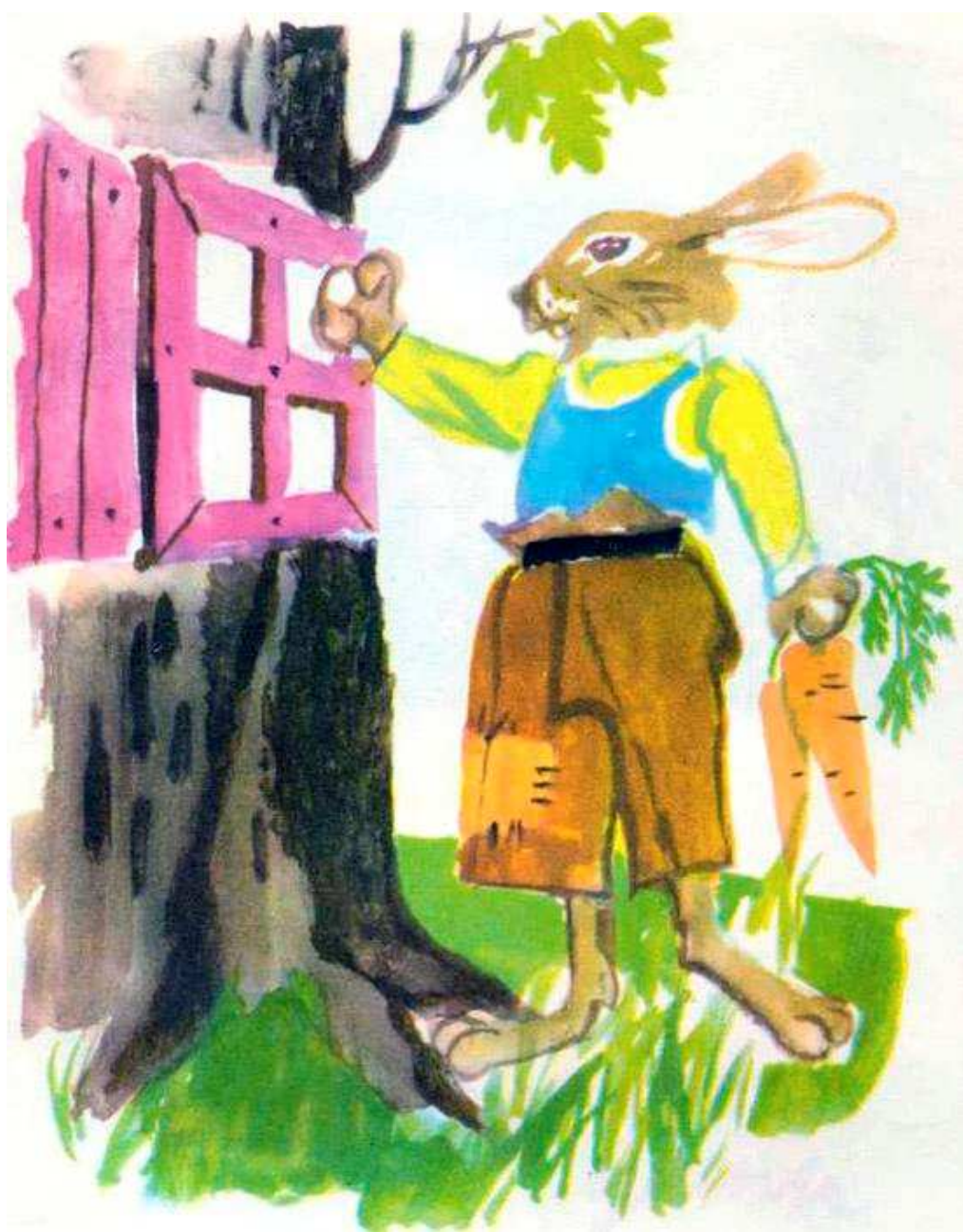
היא תכף תתפוס אותו. אך אז הוא ראה שני
עצים שצמחו קרוב זה לזה, כך שרק מרווח
קטן נשאר ביניהם. בקושי רב הצליח יאנקו
להזדחל לצד שני. הזאבה רצה אחריו וראשה
נתקע בין העצים. ואז יאנקו היערן לקח ענף
עבה והתחיל להרביץ לה בגב "חך! חך!",
כמה שהיה כוח בידיו.
הזאבה אספה את כל כוחותיה, השתחררה
והמשיכה לרדוף אחרי יאנקו. הוא רץ בין
העצים, אבל היא התקרבה אליו וכמעט
והשיגה אותו. ואז ראה לפניו יאנקו ביצה
גדולה.

"היא גם כך תקרע אותי לגזרים, אז מה משנה אם אהיה מלא בוץ" חשב הארנב וקפץ לביצה. רק הצליח לצאת ממנה בצד השני כשהגיעה הזאבה. היא הביטה עליו אבל לא יכלה להכיר אותו כי היה מלוכלך כולו, ואוזניו הארוכות נרטבו ושכבו על הגב.
"מי אתה, ייצור מלוכלך" שאלה הזאבה "צפרדע או עכברוש מים?"
"עכברוש" ענה יאנקו.
"אז אולי עבר כאן ארנב עם אוזניים ארוכות?"

"איזה? האם על יאנקו ארוך האוזן את
שואלת?" שאל הארנב מכוסה כולו בוץ "זה
שהרביץ לך בגב כשהיית תקועה בין שני
עצים? עליו את שואלת?"
"איפה שמעת זאת?" נדהמה הזאבה.
"הרי כל היער יודע!" ענה יאנקו ופרץ בצחוק
רם! והזאבה מוכנה הייתה להסתתר תחת
האדמה מרוב בושה.

היא חזרה ישר לבית שלה בעץ האלון,
הסתתרה בין הגורים שלה ויותר לא העזה
להסתובב ביער באור היום.
יאנקו הארנב עבר ליד עץ האלון הזקן ועוד
מרחוק צעק:
"זאבים קטנים, האם אמא בבית?"
והיא בעצמה ענתה לו בקול דקיק כמו של
הגורים שלה:
"לא! איננה!"
יאנקו עוד איים עליה באגרוף מול החלון ורץ
משם.